

Sygnatura akt II AKa 377/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2022 r.

5 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki

Sędziowie: SA Piotr Kaczmarek

SO del. Andrzej Szliwa (spr.)

SA Andrzej Kot

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Daria Machnik

7 przy udziale Wiesława Bilskiego prokuratora Prokuratury (...) we W.

8 po rozpoznaniu dnia 9 grudnia 2022 r.

9 sprawy A. K. oskarżonego o czyn z art. 148 § 1 k.k.

10 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

11 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

12 z dnia 21 czerwca 2022r., sygn. akt III K 255/21

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok co do oskarżonego A. K.;

II. zasądza od oskarżonego A. K. na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. R. kwotę 1.200 (jednego tysiąca dwustu) złotych tytułem poniesionych przez nią kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. N. 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego A. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami tego postępowania Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II A Ka 377/22	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 21 czerwca 2022 r., sygn. akt III K 255/21		
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut obrońcy:		
3.1.	Obrońca zarzucił rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności, zamiast kary 10 lat pozbawienia wolności, ewentualnie 25 lat pozbawienia wolności, poprzez przecenienie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności zastrzegających jej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wymiar, jak sposób traktowania przez oskarżonego zdarzenia objętego wcześniejszym zarzutem z art. 190§1 k.k., jego motywacja do dokonania morderstwa, którą Sąd Okręgowy zinterpretował jednostronnie, negatywne nastawienie oskarżonego do syna, sposób wypowiedziania się oskarżonego o dokonanej zbrodni, zaś niedocnienie wymowy i znaczenia żalu, który wyraził oskarżony, stanu depresji i beznadziei, w której był oskarżony przed popełnieniem zarzucanej mu zbrodni, jego negatywnego nastawienia do ofiary, które wynikało raczej z błędnego postrzegania faktów przez oskarżonego niż rzeczywistego nastawienia do własnego syna, co ostatecznie doprowadziło do wymierzenia mu kary nie odpowiadającej jej celom i uwzględniającej w zasadzie wyłącznie prewencję ogólną, w imię której dokonał całkowitej eliminacji

	oskarżonego ze społeczeństwa, nie dając mu żadnej szansy na poprawę.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Apelujący co do faktu, że przed dokonaniem zabójstwa doszło do konfliktu między oskarżonym A. K., a jego synem P. K., nie kwestionuje ustaleń faktycznych Sądu I instancji. Oskarżony był rozczarowany postępowaniem syna, z którym początkowo prowadził wspólnie działalność gospodarczą. Obwinił go za ich niepowodzenia na tym polu aktywności. Konflikt między nimi zaostrzył się jesienią 2019 r. po tym jak pokrzywdzony zrezygnował z pracy w sklepie oskarżonego i założył własną działalność gospodarczą. Od tego czasu oskarżony zaczął jawnie okazywać i demonstrować wrogość do pokrzywdzonego, co skutkowało			

wszczęciem przeciwko niemu postępowania karnego o kierowanie gróźb karalnych oraz uszkodzenie jego ciała. Po tym zdarzeniu pokrzywdzony zaprzestał z nim kontaktów. Oskarżony odebrał to jako kolejną niewdzięczność i niegodziwość (jako działania " nieprawe i niemoralne"). Uważał, że pokrzywdzony wyrządza mu krzywdę. Pojawiła się w nim chęć zemsty. Kierując się tym uczuciem podjął decyzję o dokonaniu zabójstwa syna. Staranie zaplanował i przygotował akcję, która miała doprowadzić do śmierci syna. W tym celu w grudniu 2020 r. zakupił replikę rewolweru kapiszonowego R.mod. (...) ((...)) bęben nabojoy, wszedł w posiadanie amunicji niescalonej (t o jest kulistych pocisków ołowianych ładowanych odprzodowo do komór bębna nabojoyego) oraz kapiszonów inicjujących spalanie materiału

miotającego w postaci prochu strzelniczego. W dniu 11 stycznia 2020 r. udał się z załadowanym amunicją rewolwerem do hurtowni pokrzywdzonego z jasno sprecyzowanym celem dokonania jego zabójstwa. Na oczach pracowników hurtowni oraz klientów, podszedł do pokrzywdzonego i celując z odległości 30 - 40 centymetrów oddał strzał w tył jego głowy. W ten sposób zrealizował misternie przygotowany plan dokonania jego zabójstwa. Trafnie Sąd I instancji nazwał to zachowanie oskarżonego jako przeprowadzenie " egzekucji" pokrzywdzonego, gdyż nie dał mu żadnych szans na podjęcie obrony. Oskarżony, po oddaniu strzału w głowę pokrzywdzonego, w ogóle nie wykazywał zainteresowania jego osobą, bardziej martwił się tym co może stać się z jego książkami. W tych okolicznościach słusznie Sąd I instancji uznał, że

oskarżony działał w sposób przemyślany. Zaplanował tę akcję w szczególach. Wybrał narzędzie o takich właściwościach, które pozwalało osiągnąć założony cel. Był wrogo usposobiony do syna. Kierował się gniewem. Miał jednak czas na ostudzenie złych emocji. Przeważyla w nim chęć zemsty za subiektywnie rozumiane krzywdy, których miałyby doznać od pokrzywdzonego (którego obwiniał za swoje życiowe niepowodzenia - długi, utratę sklepu, złe relacje w rodzinie). Chciał ukarać go też za to, że jako syn, nie spełnił jego oczekiwań. Słusznie zauważył Sąd I instancji, że nie skłonił go do refleksji i nie powstrzymał od realizacji tego okrutnego czynu fakt, że w tym czasie toczyło się już przeciwko niemu postępowanie karne o uszkodzenie ciała pokrzywdzonego oraz grożenie mu zabójstwem. Przeciwnie, to w tym czasie zdecydował się na ten czyn i do

jego realizacji użyć narzędzia, które dawało najlepszą gwarancję wywołania skutku w postaci śmierci syna. Dlatego też wszedł w posiadanie rewolweru oraz oddał strzał z bliskiej odległości, mierząc w głowę pokrzywdzonego. Te wszystkie ustalone właściwie przez Sąd I instancji okoliczności świadczą o dużej determinacji oskarżonego w realizację zamiaru mającego doprowadzić do śmierci pokrzywdzonego. Należy też podzielić stanowisko Sądu I instancji, że usiłowanie samobójstwa (podcięcie sobie żył przez oskarżonego) nie było wynikiem refleksji po zabiciu syna, a zaplanowanym wcześniej elementem jego akcji. Dlatego do tego celu użył, zresztą nie po raz pierwszy, żyłki chociaż - jak zauważył Sąd Okręgowy - mógł użyć bardziej skutecznego narzędzia jakie posiadał przy sobie, to jest rewolweru przy użyciu którego

zabił syna. Tę jego postawę jasno i rzeczowo ocenili biegli z zakresu psychiatrii i psychologii jako pragnienie zwrócenia na siebie uwagi przez otoczenie i próbę przedstawienia siebie jako ofiary a nie brutalnego sprawcy, co było przejawem jego narcystycznie zaburzonej osobowości i zafalszowania obrazu własnej osoby(k. 829). Sąd I instancji słusznie też zauważył, że nie tylko przed, ale i po tym tragicznym zajściu nie uległo zmianie jego nastawienie do swego czynu oraz do najbliższych mu osób. Nadal obwinił ich za swoje niepowodzenia życiowe, a siebie przedstawiał jako ofiarę ich rzekomych niegodziwości. Na rozprawie głównej pojawiła się u oskarżonego pewna refleksja, gdyż swój czyn ocenił jako " rzecz straszną", w następstwie czego "zabrał kobiecie partnera życiowego, a dziecku ojca" oraz stwierdził, że "po raz kolejny by tego nie uczynił " a także, że

" oddałby wszystko by to odwrócić " (k.1035 odwrót). Sąd I instancji prawidłowo ocenił tę część wyjaśnień oskarżonego stwierdzając, że jego skrucha i żal nie były szczere, jak chciałby widzieć to jego obrońca. Trzeba zauważyć, że na tej samej rozprawie oskarżony starał się przedstawiać siebie jako dobroczyńcę chcącego działać na korzyść innych osób (np. otworzyć przedszkole dla dzieci z rodzin patologicznych), która stała się ofiarą ..." chciwości, zazdrości, nieudolności, prymitywności, niewdzięczności ze strony syna, co sprawiło, że u tracił marzenia i ideały i w następstwie czego stał się osobą bez majątku i dochodów oraz bez nadziei na przyszłość " W ten sposób tłumaczył to, że " nie wytrzymał " i posunął się do synobójstwa. Podobną postawę zaprezentował na rozprawie apelacyjnej, gdzie starał się usprawiedliwiać swój czyn i kreować siebie na ofiarę. W tych realiach

slusznie uznał Sąd I instancji, że okazany przez oskarżonego żal i skrucha były nieszczerze. Nie ma też racji apelujący że, Sąd I instancji jednostronnie ocenił motywacje oskarżonego. Nie było uchybieniem dokonanie tej oceny przez pryzmat w opinii psychiatryczno - psychologicznej i stwierdzonych cech osobowości oskarżonego (narcystycznej o skłonnościach psychopatycznych). To apelujący przedstawił dowolnie ocenę sytuacji życiowej i emocjonalnej oskarżonego starając się przekonywać, że podjął on decyzje o zamordowaniu syna "będąc w stanie depresji wynikającej z osamotnienia, utraty nadziei na realizację planów życiowych, utraty majątku i dochodów, popadnięciu w długi". Feruje on obraz oskarżonego jako osoby samotnej, wyrzuconego z środowiska rodzinnego, nie rozumiejącej postawy syna, który pozostawił go z długami, które to

czynniki zdaniem skarżącego, doprowadziły oskarżonego do ... "skrajnego załamania nerwowego,zaburzenia postrzegania rzeczywistości" i podjęcia decyzji o zabiciu syna a nie - jak to ujął - "z łą intencje". Wskazywał, że oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną. Polemizował z dokonaną przez Sądu I instancji prawidłową oceną co do słuszności wymierzenia kary trwale eliminującej go ze społeczeństwa. Negował ustalenie, że oskarżony zakupił rewolwer w celu dokonania zabójstwa. Przekonywał , że oskarżony podjął tę decyzję jakiś czas po jej zakupieniu - w chwili gdy znalazł się w stanie "skrajnego załamania nerwowego". Tezą tym przeczą wprost wyjaśnienia samego oskarżonego, który szczegółowo opisał kiedy i w jaki sposób doszedł do przekonania, że dokonał zabójstwa syna i wskazał okoliczności tego czynu. Odnosząc się z tej perspektywy do

kwestii wymierzonej oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności należy wskazać, że Sąd I instancji nie uchybił dyrektywom wskazanym w art. 53 k.k. Miał na względzie, by rozmiar represji karnej nie przekraczał stopnia winy, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełniał cele zapobiegawcze, a także uwzględniał wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany.

Niewątpliwie kara dożywotniego pozbawienia wolności ma charakter eliminacyjny. Kara taka powinna być orzekana wobec oskarżonych ocenianych wyjątkowo

negatywnie na tle sprawców podobnych przestępstw. Stosowana winna być w sytuacjach wyjątkowych, to jest gdy sprawca nie rokuje poprawy w dłuższej perspektywie czasu. Wskazane wyżej okoliczności uprawniały Sąd I instancji do oceny, że tylko kara dożywotniego pozbawienia wolności spełnia wskazane tam dyrektywy. Rację ma Sąd Okręgowy, że oskarżony powinien być trwale izolowany od społeczeństwa. W odniesieniu do jego osoby brak jest w zasadzie okoliczności łagodzących. Oskarżony cechuje się szczególnie aspołecznymi właściwościami, przejawia głęboką demoralizację. Dlatego słusznie uznał Sąd I instancji, że należy mu wymierzyć karę, która zabezpiecza społeczeństwo przed nim jako niebezpiecznym sprawcą wobec którego osiągnięcie celów wychowawczych kary jest nad wyraz problematyczne.

Wymierzona kara, mając na uwadze postać zamiaru, motywację, stopień poczynałości, nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Elementy te Sąd I instancji prawidłowo ocenił. Słusznie też przyjął, że działał on z zamiarem przemyślanym o czym świadczy czas jaki upłynął od podjęcia tej decyzji do jej wykonania (po świętach Bożego Narodzenia w 2020 r. podjął decyzję dokonania zabójstwa syna, a wykonał ją w dniu 11 stycznia 2021 r. k.1036). Miał więc czas na przemyślenie i wycofanie się. Tymczasem poświęcił on ten czas na zaplanowanie i przygotowanie się do przeprowadzenia tego zamachu. Kierował się chęcią zemsty i subiektywnym poczuciem krzywdy, którą miał mu wyrządzić pokrzywdzony. To jego postawa wobec syna była naganna, a nie odwrotnie. Obwiniął syna, poniżał go, a siebie wywyższał. Był skłonny do konfliktu z nim. Ta jego postawa

- gniew, złość,
subiektywne
poczucie krzywdy,
znalazła ujście w
agresji wobec syna.
Działanie z
zaskoczenia,
premedytacja w
dążeniu do realizacji
zamiaru zabójstwa,
sposób działania,
skutek, brak
racjonalnego
powodu, działanie
pod wpływem
gniewu, złości,
zazdrości, groźenie
mu już w przeszłości,
a nadto zachowanie
po popełnieniu
zbrodni, brak
refleksji w związku
z pozbawieniem
życia syna oraz
przejawów skruchy
po zejściu), świadczy
o wyjątkowo dużym
stopniu jego
zawinienia jak i
społecznej
szkodliwości jego
czynu. Nie można
było przy ocenie
wymiaru kary
bagatelizować też
oceny stanu
psychicznego
oskarżonego
wynikających z
opinii sądowo -
psychiatrycznych i
psychologicznych
uzyskanych w tej
sprawie. Wynikają
z nich wnioski, że
oskarżony rozumiał
podstawowe normy
społeczne prawne
i skutki ich
przekroczenia. Nie

miął zaburzeń urojeniowych, którym towarzyszyłyby zaburzenia struktury osobowości i intelektu. Nie wystąpiły u niego - jak zdaje się sugerować apelujący - urojenia wynikające z " fałszywej interpretacji rzeczywistości". Zdecydowanie wskazali, że motywacja oskarżonego do dokonania czynu nie wynikała z pobudek urojeniowych, a była związana z jego cechami osobowości którą określili jako narcystyczną o skłonnościach psychopatycznych co przejawiało się w nadmiernym egocentryzmie, niedostatku autorefleksji, skłonności do zrzucania odpowiedzialności na okoliczności lub na inne osoby, niedojrzałości emocjonalnej, nastawionej na zaspokajanie swoich potrzeb, niedostatku empatii, skupieniu się w uczuciach na własnych potrzebach, arogancji, wyniosłości i zawiści. Te

zaburzenia mają u niego głęboko utrwalony charakter. Towarzyszą temu też takie cechy osobowości jak nadmierną wrażliwość na niepowodzenia, tendencja do długotrwałego przeżywania krzywdy, brak zdolności do wybaczenia, poczucie. Sąd I instancji prawidłowo ocenił wszystkie te okoliczności z punktu widzenia wskazanych wyżej dyrektywy, uznając, że tylko kara dożywotniego pozbawienia wolności jest w stanie je spełnić. Nie ma żadnych wątpliwości co do tego, że kara wymierzana za przestępstwo musi stanowić słuszną odpłatę za wyrządzoną krzywdę a zarazem musi być karą sprawiedliwą. Nie budzi też wątpliwości to, że kara ma uwzględniać stopień winy i społecznej szkodliwości czynu - ale też okoliczności związane z osobą sprawcy, w tym przede wszystkim jego podatność na

resocjalizację, która jest u oskarżonego wysoce wątpliwa. Musi też kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Tylko bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Dlatego nie ma racji skarżący, że Sąd I instancji kierował się tylko względami prewencji ogólnej przy wymiarze kary dożywotniego pozbawienia wolności. Ocena i argumentacja apelującego w tych kwestiach jest błędna. Za jej wymiarem przemawiały także pozostałe dyrektywy wskazane w art. 53 k.k. Oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania

znaczenia swojego
czynu i
pokierowania
postępowaniem. Do
jego popełnienia
pchnęła go przede
wszystkim chęć
zemsty i dążenie
do wymierzenia w
okrutny sposób źle
rozumianej
sprawiedliwości za
rzekome krzywdy
wyrządzone mu
przez
pokrzywdzonego.
Sąd Apelacyjny
nie podzielił więc
zarzutu obrońcy, że
wymierzona kara
dożywotniego
pozbawienia
wolności za
zabójstwo syna jest
karą rażąco
niewspółmiernie
wysoka. Kara ta
bowiem jest w
pełni współmierna
do stopnia winy i
stopnia społecznej
szkodliwości czynu
przypisanego
oskarżonemu,
spełnia zarówno
cele zapobiegawcze
w stosunku do
oskarżonego, jak i
potrzeby w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.
Orzeczenie kary o
charakterze
eliminacyjnym
znajdowało
uzasadnienie, gdyż
czyn oskarżonego
charakteryzuje się

bardzo niekorzystna dla niego wyjątkowością na tle innych przestępstw tego samego typu. Wskazane wyżej okoliczności świadczą o tym, że kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze nie spełniłaby wskazanych celów kary. Reasumując, wymierzona oskarżonemu kara dożywotniego pozbawienia wolności, może jawić się jako surowa, ale nie jako rażąco surowa.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie kary od 10 do 15 lat pozbawienia wolności.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

4.
**OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE**

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	nie stwierdzono	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
rozstrzygnięcie o karze dożywotniego pozbawienia wolności		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
omówiono w sekcji 3.1.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.15.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	O kosztach obrony z urzędu rozstrzygnięto na mocy § 14 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. (t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 461) i art. 618§1 k.p.k. oraz art. 632ust.2 . Zważywszy, że oskarżony nie ma żadnego majątku ani		

	źródeł dochodu, w oparciu o przepis art. 624 § 1 KPK, zwolniono go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		
SSA Piotr Kaczmarek SSA Bogusław Tocicki SSO (del.) Andrzej Szliwa SSA Andrzej Kot SSA Artur Tomaszewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rażąca niewspółmierność kary polegająca na wymierzeniu oskarżonemu kary dożywotniego pozbawienia wolności.	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana